

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 1238/2020
12.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Драгомира Милојевића, Драгана Аћимовића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 807/20 од 29.09.2020. године, поднетог против правноснажних пресуда Основног суда у Књажевцу К 191/19 од 18.12.2019. године и Вишег суда у Зајечару Кж1 47/20 од 18.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 12.11.2020. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 807/20 од 29.09.2020. године поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Књажевцу К 191/19 од 18.12.2019. године и Вишег суда у Зајечару Кж1 47/20 од 18.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Књажевцу К 191/19 од 18.12.2019. године преиначена је пресуда Основног суда у Књажевцу К 73/18 од 24.09.2019. године тако што је према окривљеном АА на основу одредбе члана 422. став 1. тачка 2) ЗКП одбијена оптужба да је извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ.

Пресудом Вишег суда у Зајечару Кж1 47/20 од 18.05.2020. године, одбијена је као неоснована жалба јавног тужиоца Основног јавног тужиоца у Зајечару, Одељење у Књажевцу и пресуда Основног суда у Књажевцу К 191/19 од 18.12.2019. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је Републички јавни тужилац Ктз 807/20 од 29.09.2020. године због повреде закона из члана 422. став 1. тачка 2) у вези члана 4. став 1. ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји као основан захтев за заштиту законитости и утврди да је пресудама Основног суда у Књажевцу К 191/19 од 18.12.2019. године и пресудом Вишег суда у Зајечару Кж1 47/20 од 18.05.2020. године повређен закон у корист окривљеног АА.

Врховни касациони суд је у смислу члана 488. став 1. ЗКП примерак захтева Републичког јавног тужиоца доставио браниоцу окривљеног, адвокату Снежани Милетић, одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП о којој није, у смислу члана 488. став 2. ЗКП обавештавао Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер није нашао да би њихово присуство било од користи за разјашњење ствари, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 807/20 од 29.09.2020. године је неоснован.

Из списка предмета произилази да је ПС Књажевац поднела захтев за покретање прекршајног поступка број 1-508-00225/16 од 17.10.2016. године Прекршајном суду у Зајечару, Одељење у Књажевцу против окривљеног АА због прекршаја из члана 9. став 2. Закона о јавном реду и миру и да је према окривљеном АА на основу члана 248. став 1. тачка 8. Закона о прекршајима обустављен прекршајни поступак због сумње да је учинио прекршај из члана 9. став 2. Закона о јавном реду и миру, јер је овлашћени подносилац захтева за покретање прекршајног поступка одустао од поднетог захтева.

Даље, из списка предмета произилази да је Основни јавни тужилац у Зајечару - Одељење у Књажевцу поднео Основном суду у Књажевцу оптужни предлог Кт 3/17 од 03.07.2018. године против окривљеног АА због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ те да је пресуда Основног суда у Књажевцу К 191/19 од 18.12.2019. године, којом је преиначена пресуда Основног суда у Књажевцу К 73/18 од 24.09.2019. године, потврђена пресудом Вишег суда у Зајечару Кж1 47/20 од 18.05.2020. године, тако што је према окривљеном АА на основу одредбе члана 422. став 1. тачка 2) ЗКП одбијена оптужба да је извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ.

Републички јавни тужилац правноснажне пресуде побија због повреде закона из члана 422. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 4. став 1. ЗКП наводима да се у конкретном случају не може радити о пресуђеној ствари обзиром да се покренутим прекршајним и кривичним поступком не штити исти заштитни објекат, обзиром да се прекршајем из члана 9. став 2. Закона о јавном реду и миру штити јавни ред и мир, а кривичним делом из члана 121. став 1. КЗ штити се телесни интегритет и здравље људи, као и да је за постојање прекршаја довољно да је дошло до нарушавања јавног реда и мира, док је за постојање кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ потребно да је наступила последица која се манифестује тешком телесном повредом или тешким нарушавањем здравља оштећеног.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, из изреке захтева за покретање прекршајног поступка произилази да је окривљеном стављено на терет да је дана 15.10.2016. године око 15.50 часова у ... у улици ... број .. у дворишту породичне куће ББ изазивањем туче и учествовањем у тучи нарушио јавни ред и мир на тај начин што је после краће свађе са ББ из ..., улица ... број .. истог одгурнуо једном руком а другом му задао ударац у пределу лица услед чега је ББ пао на бетонску стазу и задобио телесну повреду у пределу главе.

Према опису радње дате у оптужном предлогу јавног тужиоца Кт 3/17 од 03.07.2018. године окривљени је са умишљајем и у урачунљивом стању дана

15.10.2016. године у поподневним часовима у ..., у улици ... број .. у дворишту ББ тешко телесно повредио оштећеног ББ на тај начин што га је песницом у којој се налазио непознати предмет ударио по лицу и нанео му раздерно-нагњечну рану главе у чеоном пределу, две раздерно-нагњечне ране носа, прелом носне кости без дислокације, раздерно-нагњечну рану горње усне, нагњечење доње усне и разлабљење (ишчашење) три зуба доње вилице које повреди појединачно и збирно представљају тешку телесну повреду свестан да је његово дело забрањено.

Из описа радње тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, која је окривљеном била стављена на терет у предметном кривичном поступку оптужним предлогом Кт 3/17 од 03.07.2018. године и истом сагласно чињеничног описа дела у изреци и образложењу првостепене пресуде којом је оптужба одбијена произилази да чињенични опис кривичног дела истоветан и у битном исти са чињеничним описом наведеног прекршаја из члана 9. став 2. Закона о јавном реду и миру, јер се опис кривичног дела односи на истог окривљеног, исти животни догађај који се одиграо у истом временском и просторном оквиру дана 15.10.2016. године у ... у улици ... број .. у дворишту породичне куће ББ и на исту радњу извршења и битно исту последицу, с обзиром да је у прекршајном поступку наведено да је проузрокована телесна повреда главе, а у кривичном поступку је та повреда главе прецизно описана и квалификована као тешка телесна повреда. Околност да опис прекршаја из члана 9. став 2. ЗЈРМ не садржи опис тешке телесне повреде оштећеног, која последица и није обележје тог прекршаја, није од утицаја и не мења суштински истоветност описа догађаја у оба поступка.

Следствено изнетом, Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе из захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца да се у конкретном случају не ради о пресуђеној ствари, с обзиром на различитост заштитних објеката прекршаја и кривичног дела у питању, као и везано за наступелу последицу.

Одредбом члана 4. став 1. ЗКП прописано је да нико не може бити гоњен за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно ослобођен или осуђен или за које оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен.

Правна сигурност у казненом праву, гарантована је и Уставом Републике Србије, који у члану 34. став 4. прописује да нико не може бити гоњен ни кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен, или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен, нити судска одлука може бити измењена на штету окривљеног у поступку по ванредном правном леку, а истим забранама подлеже и вођење поступка за друго кажњиво дело.

Осим тога, и одредбом члана 4. Протокола 7 уз Европску конвенцију о заштити људских права и основних слобода прописано је да се никоме не може поново судити, нити се може поново казнити у кривичном поступку у надлежности исте државе, за дело због ког је већ био правноснажно ослобођен или осуђен.

Имајући у виду цитиране законске, уставне одредбе, као и одредбе Конвенције, те чињеницу да радње окривљеног АА описане у захтеву за покретање прекршајног поступка и радње због којих је према њему оптужба одбијена представљају чињенично један исти догађај, са истоветним и у битном истим чињеницама, те да се за наведени прекршај може изрећи и казна затвора од 30 до 60

дана, остварена је претпоставка да радње које су му стављене на терет у прекршајном поступку, по тежини запрећене казне представљају еквивалент оптужби за кривично дело, то је Врховни касациони суд нашао да се у конкретном случају ради о правноснажно пресуђеној ствари. Ту околност су нижестепени судови правилно утврдили, при том примењујући у потпуности и стандарде Европског суда за људска права изнете у предметима („мерила Енгел“, која су постављена у утврђеној судској пракси Европског суда за људска права - одлука Енгел и други против Холандије од 08.06.1976. године, као и одлуке Золотукин против Русије од 10.02.2009. године и Марести против Хрватске од 26.09.2009. године).

Стога је Врховни касациони суд као неоснован одбио захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 807/20 од 29.09.2020. године.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

За записничара-саветник,
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић